

ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘΜ. 47

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΗΨΤΕ 10

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΛΗΨΤΕ 10

Τμή συνδρομῆς διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Ἄρχει. 12, προπληρωσιὰ κατ' ἑξαμήναιον, διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φορέλ. 24 προπληρωσιὰ κατ' ἔτος. Διεύθυνσις τῆς ἑφημερίδος: κέντρον τῆς οἰκίας Α. ΜΕΛΛ, πλησίον τοῦ Ταχυδρομείου.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 14 Δεκεμβρίου 1873.

ΤΡΙΑΝΔΡΟΛΟΓΙΟΝ

Ὁ κ. Α. Κουμουνδούρος

Ὁ Αἰσωπος τῶν Γάλλων Λαφονταῖνος, καίτοι πωλήσας τὸν κάλαμόν του καὶ διαζευχθεὶς ἀναφανδὸν τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τὴν ἠθικὴν, ἦτο ἐν τούτοις τόσον καλὸς ἄνθρωπος, ὥστε εἰς τῶν φίλων του ἀκούων αὐτὸν κατηγορούμενον ἐν τινι συναστροφῇ, ἐγερθεὶς ἐφράξε διὰ τῆς χειρὸς τὸ στόμα τοῦ κακογλώσσου κρᾶζων «Κακολόγει, ἂν θέλῃς τὸν πατέρα, μου, ὄχι ὅμως καὶ τὸν καλὸν Λαφονταῖνον».

Ἄν ἠκούομεν κατηγορούμενον τὸν σήμερον πρωθυπουργὸν, ἠθέλομεν πιθανῶς ἀποστομώσει καὶ ἡμεῖς τὸν κατηγοροῦν διὰ τῆς αὐτῆς φράσεως: τόσον καλὸς ἄνθρωπος εἶναι καὶ ὁ κ. Κουμουνδούρος.

Κατὰ τοὺς πιστεύοντας τὴν ὑπαρξίν τῆς Θείας Προνοίας, ἐπιβλεπούσης τὸν κόσμον τούτον, αὕτη, δῆλας πλάσμα τι γεννᾶται ἐπὶ τῆς γῆς, φροντίζει νὰ παρασκευάσῃ αὐτῷ τὰ ἀναγκασιότατα, ἵνα ἱκανοποιήσῃ τὰς ὀρέξεις καὶ ἀναπτύξῃ τὰς ιδιότητας, δι' ὧν ἐπικραίσθη ὑπ' αὐτῆς. Ὅπου ἔθεσε λίκους, ἐκεῖ ἐτοποθέτησε καὶ πρόβατα πρὸς χρῆσιν αὐτῶν, ὅπου πηθήκους, ἐκεῖ καὶ μεγάλα δένδρα, ἵνα ἀσκῶνται οὗτοι εἰς τὴν γυμναστικὴν, ὅπου Καλλιγούλαν, ἐκεῖ καὶ Ῥωμαίους τῆς παρακμῆς, ἵνα προσκυνώσῃ τὸν ἵππον του. Οὕτω καὶ τὸν κ. Κουμουνδούρον πλάσασα τόσον ἀγαθὴν, ἐφρόντισεν ἡ Θεία Πρόνοια νὰ παρασκευάσῃ αὐτῷ καὶ φορολογουμένους: Ἕλληνας, ἀναδεχομένους τὸ ἐξοδὸν τῆς ἀγαθότητός του.

Οἱ ἀστρονόμοι, μὴ εὐρίσκοντες μονάδα ἀρκούντως μεγάλην προστρέχουσιν εἰς παρομοιώσεις, ἵνα δώσωσιν ἡμῖν ἰδέαν τινὰ τῶν οὐρανίων ἐκτάσεων. Εἰς τοιοῦτον σύστημα

ἀναγκάζομεθα καὶ ἡμεῖς νὰ καταφύγωμεν δι' ἑλλείψιν ἠθικοῦ πηγῶος, ἱκανοῦ πρὸς καταμέτρησιν τῆς ἀγαθότητος τοῦ ἡμετέρου πρωθυπουργοῦ.

Κατὰ τὸ μέγεθος λοιπὸν τῆς ἀγαθότητος ταύτης, ἵνα ἀποκτήσῃ τις τὸ δικαίωμα νὰ τρέφεται δημοσίᾳ δαπάνῃ, ἀρκεῖ νὰ ἔχη στόμα καὶ τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζῃ τὸν κ. Κουμουνδούρον.

Ἄν φίλος του ὦν ὁ «Ἀσμοδαῖος» ἐζήτει περ' αὐτοῦ νὰ διορισθῇ καθηγητὴς τῆς Ἑβραϊκῆς ἀντὶ τοῦ κ. Κοντογόνου. ἔχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ αἴτησις τοῦ ἤθελε εἰσακουσθῆ. Ἄφ' ἑτέρου ὅμως πρέπει νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἂν προσετίθετο καὶ ὁ χορὸς εἰς τὴν προταθείσαν στρατιωτικὴν παιδείαν τάξεώς τινος πολιτῶν, τὸν ἀξιότιμον κ. Κοντογόνον ἤθελε διορίσει ὁ κ. Κουμουνδούρος μετ' ἴσης προθυμίας καθηγητὴν τῆς ὀρχηστικῆς, καὶ αἰτιολογήσει τὸ διάταγμα λέγων ὅτι, ἀνοῦτος, δὲν ἔχη πόδας ἵνα χορεύῃ, ἔχει ὅμως στόμα ἵνα τρώγῃ.

Ὡ; ὁ Ἰησοῦς ἐκέρυξεν ὅτι ἦλθε νὰ σώσῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ οὐχὶ τοὺς δικαίους, οὕτω καὶ σήμερον παρ' ἡμῶν ἡ αἰσχροσύνη τῆς διαγωγῆς εἶναι πρόσθετος τίτλος εἰς τὰς εὐεργεσίας τοῦ κ. Κουμουνδούρου. Πολλοὶ μάλιστα λέγουσιν ὅτι αὕτη εἶναι περ' αὐτῷ ἀπαραίτητον προσόν, ἡμεῖς ὅμως πιστεύομεν ὅτι καὶ μόνη ἡ ἀνικανότης ἀρκεῖ πρὸς ἀπόκτησιν τῆς εὐνοίας του, ρθάνει μόνον νὰ ἦναι ἀρκούντως ἀποδεδειγμένη.

Κατὰ τὸν Μακιαβέλλον πολιτικὸς ἀνὴρ λέγεται ἐπιτιμῶν, ὅστις εἶναι πάντοτε ἔτοιμος νὰ κρεμάσῃ δύο ἀνθρώπους, δόκιμος πρῶτον διὰ τοῦτου νὰ σωθῶσι τρεῖς. Ὁ ἀγαθώτερος ἕως κ. Κουμουνδούρος οὐ μόνον κἀνένα δὲν κρεμάζει, ἀλλὰ καὶ δλοπρόθυμος εἶναι νὰ καθύσῃ τὴν Ἑλλάδα, ἵνα θερμάνῃ τὴν χύτραν οἰουδήποτέ τινος Περρωτοῦ ἢ Θεοδώρου.

Ὅσῳκις εἰς τὴν ἡμετέραν πρωθυπουργὸν γίνονται παρατηρήσεις περὶ τοῦ ποιοῦ τῶν ὑπ' αὐτοῦ διοριζομένων, ὅτι

είναι άμυξίαι, βλάκες, ύπόδικοι επί κλοπή ή κατάδικοι επί πικρογραφία, εις τας ένστάσεις ταύτας ή αγαθότης αυτού εύρίσκει τήν έξής στερεότυπον και έντως λακωνικήν άπάντησιν «δέν πειράζει.»

Οί γάλλοι ιδρύσαντες άκαδημίαν κατέστησαν μετά μακράν συζήτησιν τας έν αυτή θέσεις άμισθους «έκ φόβου μή οι άδελφοί τοποθετήσωσιν εκεί τους άναπήρους ύπηρέτας των». Τοιαύτας όμως προνοίας μή λησθήσιν και διά τήν ήμέτερον πανεπιστήμιον, ή αγαθότης του κ. Κουμουνοδούρου άνεδείξεν έν αύτῳ ιστορικούς Τζιβανοπούλους, εις δέ τους παρατήρησαντας ότι ο κύριος ούτος άνεκάλυψε τή «κατά τόν μεσαιώνα έμπόριον τῶν Φουρίαων» άπεκρίθη «δέν πειράζει.»

Άδικον όμως ήθελεν είναι νά μή μνημονεύσωμεν ότι ένίοτε, κατά τας τελευταίας μάάλιστα ήμέρας έκάστης πρωθυπουργίας του, μετά τοςάυτης σπουδής διανέμει τά περισσεύματα τῶν λαφύρων, ώστε έν τῇ βίβη και άπροσεξίῃ τῆς τελευταίας ώρας συνέβη ένίοτε και εις ή δύο τίμιμοι άνθρωποι νά παρεισφρήσωσι κατά λάθος.

Και άλλην τινά δικαιοσύνην πρέπει ν' αποδώσωμεν τῷ κ. Κουμουνοδούρω. Οί λοιποί κομματάρχαι μόνους τους ανθρώπους αύτῶν τροφοδοτούσιν, ένῶ ούτος παρέχει, δσάκις δύναται, και εις τους τῶν αντιπάλων αύτου κοχλιάριον, ίνα άντλήσωσιν εις τήν χύτραν του προϋπολογισμοῦ. Έκ τῶν συγχρόνων πολιτικῶν άνδρῶν τῆς ύψηλίου, μόνος ο κ. Κουμουνοδούρος δύναται νά καυχηθῆ ότι ού μόνον τήν πλειοψηφίαν του άλλ' δλάκληρον τήν νεοελληνικήν αντιπροσωπείαν κατώρθωσεν άπαξ νά χορτάσῃ, ύποθηκεύσας διά τὸ έξοδον του πρωτοφανούς συμποσίου τά τελωνεΐα του κράτους.

Άλλ' άν ο κ. Κουμουνοδούρος άνεδείχθη κατά τήν μεγαλοδωρίαν μοναδικός, είναι άφ' έτέρου και πρὸς έξεύρεσιν τῆς άπαιτουμένης πρὸς τούτο δαπάνης άνώτερος παντός άλλου. Μή άρκούμενος ειςδσα πρὸς τοιαύτην χορήσιν παρέχει αύτῳ ή παρούσα φορολογουμένη γενεά, προσξορλαί και τῶν τέκνων αύτῆς τους ίδιῶτας, προκαταβάλλων άπό τούδς εις τους φίλους του τά μερίσματα μεγάλης τινός δσον ούπω συντελουμένης εθνικῆς επιχειρήσεως, τῆς χροσωκοπίας τῆς Έλλάδος.

Εις έκάστου έθνους τήν ιστορίαν άπαντώνται έποχαί τινες, κατά τας όποιας τὸ ήθικόν φρόνημα του λαοῦ έξεγείρεται ως εκ μακροῦ ληθάργου και λαῦρον επιπίπτει κατά τῆς πληθυνθείσης ένῶ έκοιμάτο αίσχρότητος και διαφθορας. Τοιοῦτόν τι συνέβη έν Γαλλίῃ κατά περίοδόν τινά τῆς πρώτης επαναστάσεως. Ο λαός έκείνος ύπό τοςούτου κατελήφθη πρὸς τήν άρετήν προσκίρου ένθουσιασμοῦ και μίσους πρὸς τας καταχρήσεις, ώστε έμαστίγωσε δημοσίῃ γυναικά τινά, διότι άπέκοψεν έν μόνον ρόδον εκ του βασιλικου κήπου. Κατά τας τοιαύτας έποχάς και αύτοι και ει μάλλον πεπωρωμένοι ύποκύπτουσιν εις τὸ ρεύμα του έξαγνίζοντος τούτου χειμάρρου τῆς κοινῆς γνώμης. Τοιαύτη έργή λαοῦ είχεν έγεροθῆ έσχάτως και παρ' ήμιν μετά τας αίσχρότητας τῶν βουλγαριστῶν, πρὸ πάντων δέ κατά του στυγεροῦ έγκλήματος τῆς δωροδοκίας. Τῆς όργῆς

ταύτης φλογερῆς διαρμηνης ύπήρξε και ο κ. Κουμουνοδούρος κατά τήν ιστορικήν αύτου προσλαλίαν έν Πειραιεΐ. Έπί ταύτην πεποιθότες ήλπίσαμεν ότι ήθελε θέσει τέλος πάντων χαλινόν τινά εις τήν αγαθότητα τῆς καρδίας του. Άλλ' ή σοφία τῶν έθνῶν είναι, φαίνεται, άλλάνθαστος λέγουσα «Chassez le naturel il revient au galop» Οὔτω, ακριβῶς καθ' ήν στιγμήν, πιεζόμενος ύπό του άκαταμαχῆτου ρεύματος τῆς κοινῆς γνώμης πρεσφυλάκιζε δημοσίῃ τους κ. κ. Νικολόπουλον και Βλασσόπουλον, ως δωροδοκηθέντας, άνδεικνυσεν έπυργον Παζῶν τὸν κ. Παγκράτην, και ύπό του Βούλγαρη λαβόντα εκατόν τάληρα ίνα προσέλθῃ εις τους στηλίτας και ύπ' αύτου του κ. Κουμουνοδούρου άναφανδόν διακόσια, συλλεγέντα δι' έράνου, ίνα μή προσέλθῃ. Εις δέ τας γενομένας αύτῳ παρατηρήσεις άπεκρίνετο μειδιῶν ο ήμέτερος πρωθυπουργός, ότι άν ή φύσις έδωκεν εις τὸν κ. Παγκράτην έν μόνον στόμα ίνα τρώγῃ, παρέσχεν αύτῳ άφ' έτέρου δύο χείρας, ίνα εκατέρωθεν δωροδοκῆται.»

(έπεται συνέχεια).

©,...

ΣΚΝΗΣ

Οί Ιατροί τήν χολέραν διειροῦσιν εις επιδημικήν, ότε τά θύματα προσβάλλονται σωρηδόν, και εις σποραδικήν, ήτις λυμάνεται τους άσθενεστέρους μετά τὸ τέλος τῆς πρώτης. Η λαυριωτική όμως επιδημία έσχε τρεΐς περιόδους, τήν επιδημικήν κατά τὸ διάστημα τῆς όποιας όλος ο κόσμος έπίστευεν εις τους ύπό του κ. Δεληγεώργη ύμνουμένους θησαυρούς, τήν σποραδικήν καθ' ήν εις τούτους έπίστευον μόνον όλίγοι εύθεΐς, και τήν μοραδικήν, ύφ' ής κατέχεται μόνος ο κ. Δεληγεώργης, όμιλῶν έτι και σήμεραν περί τῶν θησαυρῶν του Λαυρίου.

Άν όμως δέν ήναι πραγματικῶς άρρώστος ο κ. Δεληγεώργης, παρατηροῦμεν αύτῳ ότι τὸ ν' άπατηθῆ μὲν περί του πλούτου του Λαυρίου, τούτο ήτο ανθρώπινον, τὸ νά επιμένῃ όμως καταδιώκων τά θύματα τῆς άπάτης του και μετά τὸ τέλος αύτῆς, τούτο είναι άπάνθρωπον.

Κατά τήν άγόρευσιν του κ. Χοιδᾶ περί πρεσβειῶν, άφου ώνόμασε τὸν κ. Βράϊλαν φιλόσοφον, τὸν κ. Ραγκάθην επικόλαιον και τὸν κ. Βαλαωρίτην αίσχροκερδῆ, πολὺ έφοβήθημεν μή επιβρίψῃ ο ρήτωρ φοβεράν τινά και κατά τῆς κεφαλῆς του κ. Κουντουριώτου προσωπικότητα. Άλλ' εύτυχῶς ούτος τήν έγλύτωσεν έφθινά όνομασθείς μόνον β.ιάξ.

Και ο μάλλον άπαισιόδοξος δέν δύναται ν' άρνηθῆ επιστρέφων εκ του θεάτρου ότι ή Έλλάς προσδεύει, άναλο-

 <p>ΧΑΝΙ βία ζοιμορρα</p>	<p>Κραυγὴς εὐαγγελίου καρτερίας ευαγγελίου ποσοῦτος Βραβύς εὐκαίριος Στρατός</p>
<p>ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ Η ΧΑΡΙΣ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ</p>	 <p>Κραυγὴν εὐαγγελίου Τὴν οὐ βουγίαν ἑξήσαντες Τὴν και βουγίαν.</p>
<p>HOTEL DU MUSONS</p>	<p>αφ 36 Κωδωνοσοιός Α.ρ. Μενιδόρος</p>
<p>Γαλαβὴς σοῦλος Ζαΐζεος Σουδός Χραβὸς γουάει</p>	 <p>Ξενοδοχίον τῆς Σαλαμῆς Ημερομηνία Κεραμοσοδαρομιάγρος Κ. Σαλαμῆς</p>

Συλλογή έπαρχιακῶν έπιγραφῶν άνεχδότην.

γυζόμενος ότι πρός ὀλίγων ἐτῶν, ἀντὶ τῶν δειπνῶν τοῦ Τζόχα καὶ Κουτζούκου, οὐδὲν ἄλλο εὑρίσκει εἰσερχόμενος εἰς ξενοδοχεῖόν τι μετὰ τὴν ἐνάτην ὥραν, εἰμὴ μόνον ὑπερέτας κοιμημένους ἐπὶ τῶν τραπέζων, καὶ ἀναγκάζετο ν' ἀνχωρήσῃ νῆστις, ἂν δὲν ἦτο ἀνθρωποπάγος.

Κατὰ τοὺς φρονίμους γονεῖς τὰ τέκνα αὐτῶν πρέπει νὰ φροντίζωσι νυμφεύμενα μᾶλλον περὶ προικὸς ἢ περὶ κάλλους, διότι μετ' ὀλίγον ἢ ἕξις καθιστᾷ τὴν ἀσχημίαν ὑποφερτὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ βλέποντος αὐτὴν καθ' ἡμέραν. Τοιαύτης τινὸς acclimatation εἶναι, φαίνεται, δακτυκὰ καὶ τὰ αὐτῶν τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ, ἀφοῦ οἱ πρός τινων ἐβδομαδῶν τόσον ἀσπλάγγως ἀποδοκιμαζόμενοι ἐξύφωνοι καὶ βαθύφωνοι τοῦ ἡμετέρου θεάτρου, τωσχύτας ἤδη δρέπουνσι δάφνας, χειροκροτήματα καὶ ἐπαινετικὰ ἐφημεριδογραφήματα.

Πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς «Ἔρας», ἢ ἐσκυδαλίσειν ἢ ἀπὸ σκηναῖς προσλαλιὰ τοῦ βαθυφώνου πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς ὀρχήστρας, σπεύδομεν νὰ τὴν πληροφορήσωμεν ὅτι ὁ ἀτακτῆσας τεχνίτης κατεδικάσθη εἰς εἰκοσιπεντὰ δραχμῶν πρόστιμον. Τοῦτο μάλιστα εἶχεν ὀρίσθῃ ἐν ἀρχῇ τετραπλάσιον, ἀλλ' ἐπειτα περιορίσθη εἰς τὸ ἀνωτέρω ποσόν, παρατηρήσαντος μέλους τινος τῆς Ἐπιτροπῆς, ὅτι, ἀφοῦ διὰ πρόστιμον ἑκατὸν δραχμῶν πρόκειται νὰ τιμωρηθῇ ὁ κ. Βούλγαρης διὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ συντάγματος, ἄδικον εἶναι ἢ αὐτὴ ποινὴ νὰ ἐπιβληθῇ εἰς πτωχὸν τεχνίτην διὰ τὴν παράδοσιν θεατρικοῦ κανονισμοῦ.

Παρατηρήθη ὅτι, καθὼς ἡ ἀεραντλία ἐν τῷ ὑελίνῳ κώδωνι καὶ ἡ φωνὴ τοῦ κ. Σωτηρίου Πετιμεζῆ ἐν τῇ Βουλῇ, οὕτω καὶ τὸ ἄσμα τῆς κ. Σορβάνδη ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ προξενῇ τὸ κενὸν ἐν τῷ βασιλικῷ θεατρῷ.

Πλείστοι τῶν παρευρεθέντων εἰς τὴν προχθεσινὴν παράστασιν ἐξέφρασαν τὴν ὀρθὴν γνώμην, ὅτι τὸ πρόσωπον τῆς Γαλατείας, καὶ τοὶ ἐπιτυχῶς παρασταθῆν ὑπὸ τῆς κ. Σορβάνδη, ἤρμοξε μᾶλλον τῇ κυρίᾳ Lülseher, πρὸ πάντων κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ μελοδράματος ὅτε ἡ Γαλατεία ἴστατο ἐπὶ τοῦ βύθρου της, πρὶν ἐμψυχωθῆ.

ΘΕΟΤΟΥΜΗΣ.

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

Ἴταλὸς συγγραφεὺς τοῦ μέσου κίθωνος ἐπεχείρησε νὰ κατατάξῃ τὰς διαφόρους ἰδιοσυγκρασίας τῶν ἀνθρώπων καὶ τοὺς ἰδιάζοντας μὲν ἑκάστη χαρακτῆρας ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν γελῶσιν. Οὕτως:

Χε, χε χε, ἀπεφάνθη ὅτι εἶναι σύμπτωμα ἰσορροπητικῆς ἰδιοσυγκρασίας.

Χι, χι, χι, ὅτι καταδεικνύει μελαγχολικὰς διαθέσεις.

Χο, χο, χο, εἰς ἐξιδιάζει εἰς τοὺς ἐξυθόμεους χαρακτῆρας. Ἐφαρμόζοντες τὴν διάκρισιν ταύτην καὶ κατάταξιν ἐπὶ τῶν τριῶν ὑποστάσεων τῆς μεγάλης πολιτικῆς τριαν-

δρίας, τῶν κ. κ. Κουμουνοῦρου, Ζαίμη καὶ Δεληγεώργη, νομίζομεν ὅτι ἐπιμαρτυροῦμεν τὴν ἀλήθειαν τῶν παρατηρήσεων τοῦ σοφοῦ Ἴταλοῦ.

Ἐτερος ψυχολόγος τῆς αὐτῆς περιπέτου ἐποχῆς, μετὰ ἐνδελεχεῖς προσπάθειας κατέταξε τὸν γέλωτα εἰς δέκα καὶ πέντε κατηγορίας, καὶ ἄλλος τις εἰς δεκατέσσαρας τάξεις, ὡς ἐκ τῶν γενεσιουργῶν αὐτοῦ αἰτίων καὶ τῆς διαφορῆς φύσεώς του. Τρίτος δὲ νεώτερος συγγραφεὺς ὁ Δαρβίνος εὔρε τεσσαράκοντα ἐπτὰ τύπους κωμικῶν θέσεων καὶ ἀναπαραστάσεων, δι' ὧν δύναται ἠθοποιεῖς τις νὰ διασκεδάσῃ τὸ κοινόν. Ἐὰν εἴμαρτο καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι σοφοὶ παρατηρηταὶ νὰ παρευρεθῶσιν εἰς συνεδρίασίν τινα ἐκ τῶν προτελευταίων τοῦ κοινοβουλίου τῆς νεωτέρης Ἑλλάδος, πόσω ἀπονώτερον θὰ ἔκαμνον τὰς μελέτας των καὶ πλουσιώτερον τὰς κατατάξεις των!

Προτείνομεν τὸ ἐξῆς σπουδαῖον οικονομολογικὸν μέτρον: Νὰ πωληθῇ ἡ ἀχρηστος περιουσία τῶν . . . ταχυδρομικῶν τοῦ Κράτους γραφείων, τοὔτέστιν αἱ σφραγίδες ἐκ τοῦ ἀντιτίμου των δὲ νὰ ἰδρυθῶσι τράπεζαι παρὰ τὰ γραφεῖα ταῦτα, αἵτινες ἐπὶ ματρίᾳ ἀντιτίμου νὰ δανείζωσι . . . ψιλλίδας εἰς τοὺς μέλλοντας νὰ ἐπιθέσωσιν ἐπὶ πλειόνων ἐπιστολῶν ἀνὰ ἓν γραμματόσημον. Τὰς ταχυδρομικὰς σφραγίδας ἀναπληροῦσι καὶ ἡδη λίαν ἐπιτυχῶς, διὰ τῶν δακτύλων των ἢ τῶν ὀδόντων ἴσως, πλείστοι ταχυδρομικοὶ ἐπιστάται, οὐδενὸς σημείου προσελεύσεως διακρινόμενοι ἐπὶ τῶν πλείστων ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἐπιστολῶν, ἐνῶ εἰς τὴν διαχώρισιν τῶν γραμματοσήμων πλείστοι πολῖται ἀποτυγχάνουσι.

ΠΕΛΕΚΟΥΔΗΣ.

Οἱ Φραγκοξίππιισμένοι.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Μ' ἔλεγεν ὁ βαπτισιμῆς τοῦ γαμπροῦ μου, πῶς ἦλθαν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν ὠραιότατα ἀσημικὰ εἰς τὸν παραυθέντη του τὸν Θρεμούλην, ἀλλ' ἀντὶς ὅ ἔχουν χαράξει ἐπάνω εἰς ὄλα ἓνα T ἐπειδὴ, ὡς φαίνεται, οἱ Φράγκοι μέσα εἰς τὰ γράμματά τους δὲν ἔχουν τὴν Θῆτά μας.

ΚΩΣΤΑΣ. Τρομάρα μου! Πάγει νὰ εἰπῇ πῶς ὁ Θρεμούλης αὐτὸς πάγει νὰ γίνῃ Τρεμούλης. Τῷπαθε κι αὐτὸς καθὼς ὁ ἐδικός μου ὁ γαμπρός με τὴ μικρὴ τὴν ἀνηψιά μου, ποῦ ἐκάθησε κ' ἐκέντησε ἐπάνω εἰς τὰ μανδύλια του ἀντὶ Π, ἓνα Ρ ἐπειδὴ οἱ Φράγκοι τὸ Π, λέγει, τὸ γράφουν Ρ), καὶ ἀντὶ Παπαῆκος ὁ Ἀθηνάσιος μας πάγει νὰ γίνῃ Παπαῆκος.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Κύτταξε προκοπαῖ, κύτταξε κατάστασις! ΚΩΣΤΑΣ. Αἶ, πολιτιζόμεθα!

ΚΑ. Γ.